

fattet af flygtningekonventionen, men som er berettiget til at modtage subsidiær beskyttelse, og da der er forskelle i landenes lovgivning og praksis på dette område.

Herudover mener jeg generelt, at det ikke er muligt at foretage en brugbar og retvisende sammenligning af anerkendelsesprocenten mellem Danmark og de øvrige EU-lande, medmindre denne sammenligning foretages over flere år.

Jeg skal dog bemærke, at et lands anerkendelsesprocent i asylsager altid vil afhænge af nationaliteten på og beskyttelsesbehovet hos de asylansøgere, der søger om asyl i det pågældende land. Indrejer der således mange asylansøgere fra lande, hvis statsborgere efter praksis meddeles asyl, vil anerkendelsesprocenten være høj. I Danmark er der i år 2000 registreret en markant stigning i antallet af asylansøgere fra Afghanistan samt en stigning i antallet af asylansøgere fra Irak. Det forhold, at disse nationaliteter efter praksis i vidt omfang meddeles asyl, har betydning for den danske anerkendelsesprocent i asylsager. Asylmønstret i eksempelvis Tyskland har derimod været præget af asylansøgere fra Forbundsrepublikken Jugoslavien og Tyrkiet, som kun i begrænset omfang er berettiget til asyl, hvilket medfører en lavere anerkendelsesprocent i Tyskland.

Jeg kan afslutningsvis oplyse, at Indenrigsministeriet og Udlændingestyrelsen i internationale sammenhænge arbejder på at skabe et grundlag for og en bedre forståelse af, hvilke forhold og begrænsninger der gør sig gældende i forbindelse med en sammenligning af anerkendelsesprocenter i analyser på europæisk plan.

Spm. nr. S 3177

Til arbejdsministeren (5/7 01) af:

Kristian Jensen (V):

»Er det regeringens opfattelse, at der står et »bredt flertal« bag ved fortsat at tillade eksklusivaftaler på det danske arbejdsmarked – og i givet fald, hvad forstår regeringen ved et bredt flertal?«

Begrundelse

I regeringens svar til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol (sagen Sørensen – Danmark, angående eksklusivaftaler) fremfører regeringen, at der er et bredt flertal bag lovgivningen på arbejdsmarkedet. Dette kan ikke være gældende for reglen om eksklusivaftaler, hvor en lang række partier har fremsat forslag om forbud mod eksklusivaftaler. Teksten er derfor misvisende i forhold til de faktiske kendsgerninger.

Svar (17/7 01)

Arbejdsministeren (Ove Hygum):

I sit svar til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol redegør regeringen blandt andet generelt for det danske arbejdsmarkedssystem, som eksklusivbestemmelser på arbejdsmarkedet efter regeringens opfattelse skal ses på baggrund af.

I den forbindelse henviser regeringen til, at det danske arbejdsmarkedssystem bygger på en arbejdsdeling mellem regering, Folketing og arbejdsmarkedets parter, hvor staten blander sig mindst muligt i reguleringen af løn- og arbejdsvilkår, og at dette system, som også omfatter en udstrakt aftalefrihed for parterne, bakked op af et meget bredt flertal i Folketinget. Som et eksempel herpå kan henvises til Folketingets motiverede dagsorden af 30. november 1993, som er vedlagt. (Ikke optrykt her).

Spørgsmålet, om der er et større eller mindre flertal for eksklusivaftaler som sådanne, berøres altså ikke, men jeg vil godt minde om, at der i 1982 var et meget bredt flertal bag foreningsfrihedsloven.

Spm. nr. S 3178

Til justitsministeren (5/7 01) af:

Kristian Jensen (V):

»Er det regeringens opfattelse, at reglerne om frameldingskuponer for medlemmer af faglige organisationer, der ikke ønsker at støtte politiske partier, er fuldt ud tilfredsstillende set i lyset af de seneste ugers afsløringer af skjult partistøtte?«